

Arrest

nr. 207 757 van 16 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. BOLLEN
Steenweg op Sint-Joris-Winge 21
3200 AARSCHOT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 8 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 februari 2018 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 maart 2018 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat W. BOLLEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 januari 2017 dient de verzoekster een aanvraag in voor het verkrijgen van een visum lang verblijf (type D) in het kader van een gezinshereniging met haar echtgenoot D. M. T., die door de Belgische autoriteiten als vluchteling werd erkend.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) weigert op 5 februari 2018 de afgifte van het gevraagde visum.

Dit is de bestreden beslissing, die op 12 februari 2018 aan de verzoekster ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...) Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 09/01/2017 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van M. R. A. °(...)1993, van Eritrese nationaliteit, om de echtgenoot in België, M. T. D. °1989, erkend vluchteling van Eritrese origine te vervoeegen;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 29/04/2012 werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde;

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn:

Betrokkenen zouden elkaar hebben ontmoet op de dag van hun huwelijk: het betrof een gearrangeerd huwelijk. Volgens de aanvrager vond het huwelijk plaats op 01/05/2011 terwijl dit volgens de voorgelegde akte 29/04/2012 is.

Ze zagen elkaar voor het laatst ergens in maart 2015. ze houden contact via telefoon (sporadisch) In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 10/07/2017/2017 om het advies van de Procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 19/01/2018 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen:

De man verklaart in zijn interview bij DVZ dat hij geboren en getogen is in zijn dorp Adi Nefas en, uitgezonderd de periode 11/2014 tot 02/2015 die hij in de gevangenis doorbracht in Gergera, heeft hij daar tot mei 2015 gewoond.

Opvallend is dat de vrouw in haar interview niets zegt over de gevangenschap van de man. Bovendien stelt de vrouw hem voor het laatst gezien te hebben in maart 2015 terwijl hij pas in mei 2015 het land verliet.

De man stelt in zijn verhoor dat het een gearrangeerd huwelijk betrof maar dat de ze eens dat ze verloofd waren met elkaar zijn beginnen omgaan en communiceren. Tussen de verloving en het huwelijk zat 2 a 3 maanden. De vrouw stelt echter hem pas ontmoet te hebben de dag van het huwelijk.

Er zijn aldus een aantal opvallende tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van de echtgenoten.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent. Het visum wordt derhalve geweigerd. Voor de Staatssecretaris voor asiel en migratie, getekend: A. H., Attaché (...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft een synthesesemorie neergelegd. Met toepassing van artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) spreekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zich bijgevolg uit op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van substantiële vormvereisten.

Het middel wordt in de synthesesemorie als volgt toegelicht:

"Aangezien ten eerste een schending bestaat van substantiële vormvereisten, te weten de handtekening en de stempel van de overheid;

De beslissing is nietig wegens het niet naleven van een substantiële vormvereiste, m.n. het gebrek aan een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van een dergelijke beslissing;

De beslissing vermeldt louter: 'getekend, A. H., Attaché doch het vak voor de handtekening en stempel van de overheid werd blanco gelaten;

Een handtekening waarborgt nochtans de authenticiteit van de beslissing, zonder dewelke de beslissing onbestaande is;

Een handtekening is immers onontbeerlijk voor de authenticatie van een officieel stuk, zoals verweerder zelf aanhaalt in het kader van een geschil betreffende een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet;

Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 134.797, 9 december 2014.

Dat het zodoende een substantiële vormvereiste betreft;

De afwezigheid van de handtekening op de beslissing tast dan ook de wettigheid ervan aan;

Deze vormvereiste dient strikt wordt toegepast, nu in de rechtspraak zelfs het gebruik van een elektronische handtekening wordt afgewezen:

"dat de verzoekende partijen dan ook terecht aanvoeren dat de "gescande handtekening die door eender wie kan geplaatst worden, (...) niet toe(laat) na te gaan wie de werkelijke auteur van de

beslissing is en dus de hoedanigheid van deze persoon' 'en het (...) niet uit te sluiten (is) dat de gescande handtekening kon worden aangebracht door een niet gemachtigde ambtenaar"; dat de bestreden beslissing een substantieel vormgebrek vertoont en dat het eerste middel in die mate gegrond is. "

RvS afd. Bestuursrechtspraak, nr. 193.106, 8 mei 2009.

"Een besluit genomen door de afgevaardigde van de minister moet minstens de naam en de graad van de ambtenaar vermelden die het besluit heeft genomen. Gewone elektronische handtekeningen zijn gelijkwaardig aan handgeschreven handtekeningen indien

ze de identificatie van de ondertekenaar en de toe-eigening van de inhoud van het document door de ondertekenaar mogelijk maken, en indien ze op een papieren drager staan. "

Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 36.074, 17 december 2009, T. Vreemd. 2010, afl. 4, 357.

Hieruit volgt dat a fortiori het totaal ontbreken van een handtekening een substantiële vormvereiste is;

Er kan evenmin zonder meer worden geconcludeerd dat de vermelding van de naam van de attaché voldoende is om deze te kunnen identificeren en diens bevoegdheden na te gaan;

Een naam kan immers niet noodzakelijk slechts aan één persoon worden gelinkt, in tegenstelling tot een handtekening;

Verzoekster kan zodoende niet nagaan of de beslissing effectief door de conform het Ministerieel delegatiebesluit d.d. 18/03/2009 bevoegde ambtenaar werd genomen;

Uiteraard volgt uit dit middel rechtstreeks dat verzoekster de bevoegdheid van de 'gemachtigde' zoals vermeld op de beslissing betwist, nu zij in de onmogelijkheid is om na te gaan wie deze persoon is en of deze effectief kan optreden als gemachtigde;

Op grond van de algemene rechtsbeginselen inzake zorgvuldigheid en redelijkheid, dienen beslissingen ondertekend te worden;

De Raad stelt dat het geheel van de vermeldingen, te weten de naam, de graad alsmede de handtekening van de ambtenaar, aantonen dat de bevoegde ambtenaar de beslissing nam;

Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 36.074, 17 december 2009.

De Raad oordeelde bovendien reeds als volgt:

"De loutere vermelding "Voor de Minister: [V. A.] Attaché" en het gegeven dat deze zelfde naam in het administratief dossier op het beslissingsformulier figureert voorafgegaan door de woorden "gevalideerd door", laat niet zonder meer toe vast te stellen dat de bestreden beslissing kan worden toegerekend aan voornoemde attaché, aangezien noch op de bestreden beslissing noch op het beslissingsformulier een handmatige dan wel elektronische handtekening staat en de vermelding van deze naam en hoedanigheid in wezen door eender wie kan zijn aangebracht zonder dat blijkt dat deze persoon effectief is tussengekomen of de uiteindelijke beslissing heeft genomen.

De Raad stelt, gelet op hetgeen voorafgaat, vast dat de in casu bestreden beslissing een substantieel vormgebrek vertoont (RvS 8 mei 2009, nr. 193.106) waardoor hij niet in de mogelijkheid is wettelijk te controleren wie de werkelijke auteur is van deze beslissing en of deze hiertoe de vereiste bevoegdheid heeft."

Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 192.028, 14 september 2017.

In casu manifesteert zich hetzelfde vormgebrek op precies dezelfde wijze;

Er dient te worden besloten tot nietigheid van de beslissing;"

De Raad wijst erop dat geen enkele wettelijke bepaling in het algemeen voorschrijft dat een administratieve rechtshandeling dient te zijn ondertekend om rechtsgeldig te zijn. De vreemdelingenwet stelt niet dat een beslissing betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient te zijn ondertekend om rechtsgeldig te zijn. Ook de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, die in voorliggend geval eveneens toepassing vindt, schrijft niet voor dat de beslissing inzake de aanvraag ondertekend moet zijn door de bevoegde overheid. Het aanbrengen van een handtekening van de

beslissingnemer op een beslissing inzake de toegang tot het grondgebied en het verblijf (*quod in casu*) maakt derhalve geen op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste uit in de zin van artikel 39/2, §2, van de vreemdelingenwet.

Er kan wel worden aangenomen dat het gaat om een substantiële vormvereiste (RvS 7 maart 1986, nr. 26.246). De schending van een dergelijke vormvereiste kan evenwel slechts tot de nietigverklaring leiden indien het niet naleven van dit vormvoorschrift in de weg heeft gestaan aan het bereiken van het normdoel en indien het vormgebrek de belangen van de rechtszoekende heeft geschaad (RvS 14 augustus 2007, nr. 173.990).

Hoewel samen met de verzoekster kan worden vastgesteld dat noch de bestreden akte, noch de akte van kennisgeving, de handtekening bevat van de persoon die de beslissing heeft genomen, merkt de Raad op dat de belangen van de verzoekster in het voorliggende geval niet zijn geschaad en dat evenmin kan blijken dat er niet is voldaan aan het normdoel dat met het aanbrengen van een handtekening wordt nagestreefd.

De verzoekster zoekt haar benadeling in het feit dat zij niet zou kunnen nagaan of de beslissing werd getroffen door de bevoegde ambtenaar. Zij verwijst ter zake naar het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het delegatiebesluit).

Artikel 7, 2°, van het delegatiebesluit bepaalt het volgende:

“De in artikel 6 bedoelde personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn eveneens bevoegd om :

2° een beslissing te nemen in verband met elke aanvraag voor een visum lang verblijf die ingediend wordt op basis van de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging;”

In artikel 6, §1, van het delegatiebesluit wordt voorzien in een delegatie aan *“de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren”*.

Het blijkt dan ook en het staat buiten betwisting dat een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken de bevoegde ambtenaar is voor de beslissingen inzake aanvragen voor een visum gezinshereniging, zoals de thans bestreden beslissing.

In de bestreden akte wordt wel degelijk vermeld dat mevrouw A. H. de functie van attaché uitoefent, zodat de verzoekster in staat is om in het kader van de onderhavige vordering te betwisten dat de beslissingnemende ambtenaar daadwerkelijk de vereiste functie uitoefent. Op dit punt is de verzoekster dan ook niet in haar belangen geschaad.

Door het feit dat een ambtenaar een beslissing ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentificeert hij deze: door het aanbrengen van de handtekening toont de ambtenaar aan dat hij degene is die de beslissing heeft getroffen. Het geheel, namelijk de vermelding van naam en graad van de ambtenaar en de handtekening van deze ambtenaar, maakt dat nagenoeg volledig is bewezen dat de bevoegde ambtenaar de beslissing heeft getroffen.

De Raad stelt vast dat *in casu*, in tegenstelling tot hetgeen het geval was in de zaak die heeft geleid tot 's Raads arrest nr. 192 028, het administratief dossier een stuk bevat dat wel is gehandtekend door mevrouw A. H. en dat daarnaast ook uitdrukkelijk de aard van de bestreden beslissing (*“weigeringschijnhuwelijk”* en *“Visa Gezinshereniging”*), de datum van de bestreden beslissing (*“05.02.2018”*), de naam van de beslissingnemende ambtenaar (*“A. H.”*) en haar graad (*“attaché”*) vermeldt. Bijgevolg kan uit de stukken van het administratief dossier genoegzaam blijken dat mevrouw A. H. de thans bestreden beslissing heeft getroffen, zodat de verzoekster geen nadeel ondervindt van het gebrek aan handtekening op de bestreden beslissing en zodat ook aan het normdoel is voldaan.

Het door de verzoekster aangevoerde vormgebrek kan bijgevolg niet tot de nietigverklaring leiden.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

In de synthesememorie wordt dienaangaande het volgende uiteengezet:

“Aangezien er ten tweede een schending is van de motiveringsplicht, temeer het gegeven dat de aangevochten beslissing geen motivering verleent aangaande de toetsing van art. 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht in functie van de echtheid van de huwelijksakte op grond van het recht van de Staat waar zij is opgesteld;

Over de toepassing van artikel 27 wordt geen enkele uitspraak gedaan, zodoende dat verzoekster geen kennis heeft of de werkelijk toetsing in casu heeft plaatsgevonden;

Uit de beslissing kan zelfs worden afgeleid dat deze toetsing niet heeft plaatsgevonden, gezien deze vermeldt: “In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken (..)”]

Uit de vaststaande rechtspraak van Uw Hof blijkt dat wanneer de beslissing zich niet uitspreekt over de vaststelling van de rechtsgeldigheid van de akte overeenkomstig het toepasselijk recht - zoals vermeld in artikel 27 WIPR - er een schending is van de motiveringsplicht van art. 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen;

Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 172.982, 9 augustus 2016, T.iidschrift@ipr.be 2016, afl 4, 151.

Gelet op hetgeen hoger werd uiteengezet kan men niet spreken van een afdoende motivering in de zin van art. 2 en 3 Wet 29/07/1961;

Voor zover dit argument van verweerder geldig is, kan alleszins niet worden geoordeeld dat verzoekster niet verwijst naar de geschonden wetbepalingen, nu verzoekster steeds uitdrukkelijk naar de relevante bepalingen uit de wet van 29/07/1961 (lees: 29/07/1991) heeft verwezen;

Verweerder laat ten onrechte uitschijnen dat geen toetsing van de huwelijksakte aan het conform het Internationaal Privaatrecht toepasselijke recht diende te gebeuren nu werd besloten tot strijdigheid met de openbare orde;

Artikel 27 WIPR bepaalt nochtans uitdrukkelijk dat een buitenlandse authentieke akte wordt erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, met inachtneming van de artikelen 18 en 21 WIPR; (eigen onderlijning en cursivering)

Ingevolge het Wetboek Internationaal Privaatrecht is het recht van de staat waar de huwelijksakte werd opgesteld toepasselijk, gezien de akte dient te voldoen aan de voorwaarden voor echtheid van de staat waar deze is opgesteld;

Het feit dat hierbij artikelen 18 en 21 WIPR in acht dienen te worden genomen, ontslaat de overheid niet van haar verplichting om de toetsing aan het toepasselijke recht uit te voeren;

Uit de beslissing blijkt evenwel niet dat deze toetsing werd uitgevoerd, nu louter naar de artikelen 18 en 21 WIPR verwezen wordt;

Dat voornoemd artikel naast de plicht tot formele motivering, eveneens de plicht tot inhoudelijke of materiële motivering behelst;

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd;

Dat deze vaststelling dan ook leidt tot de vernietiging van de aangevochten beslissing;

Dat bovenstaand middel ernstig is;”

Vooreerst kan samen met de verzoekster worden vastgesteld dat zij ook reeds in het inleidend verzoekschrift de schending heeft aangevoerd van de motiveringsplicht in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Het middel is op dit punt dan ook ontvankelijk.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, kan uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 echter enkel een formele motiveringsplicht worden afgeleid. Deze formele motiveringsplicht dient te worden onderscheiden van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. De Raad stelt vast dat de verzoekster nalaat om de deugdelijkheid van de opgegeven motieven concreet te betwisten. Deugdelijke motieven zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De verzoekster geeft enkel aan dat de bestreden akte geen motivering bevat omtrent de toetsing van artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) in functie van de echtheid van de huwelijksakte op grond van het recht van de staat waar zij is opgesteld. De verzoekster meent dat zij, door het gebrek aan motivering ter zake, niet kan nagaan of de voormelde toetsing in werkelijkheid heeft plaatsgevonden. Deze betwisting kan enkel dienstig worden betrokken op de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

In zoverre de verzoekster zich beroept op een schending van de materiële motiveringsplicht, is het middel dan ook onontvankelijk.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In de motieven van de bestreden beslissing wordt wel degelijk melding gemaakt van artikel 27 van het WIPR. De gemachtigde stelt ter zake het volgende:

“Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;”

Artikel 27, §1, van het WIPR bepaalt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.”

Voor zover dat in artikel 27 van het WIPR al een formele motiveringsplicht kan blijken, merkt de Raad op dat artikel 27, §1, eerste lid, van het WIPR uitdrukkelijk bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte slechts in België kan worden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht én met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Uit de motieven van de bestreden akte blijkt duidelijk dat de gemachtigde toepassing maakt van artikel 21 van het WIPR. Hij motiveert immers als volgt:

“Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

(...)

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art 21 Wetboek internationaal privaatrecht).”

Artikel 21 van het WIPR bepaalt als volgt:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Uit de samenlezing van artikel 27 en artikel 21 van het WIPR volgt dus dat de toepassing van het door artikel 27 van het WIPR aangewezen recht kan worden geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Waar de gemachtigde motiveert *“in zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid (...) een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten”* en *“een miskennis van dat instituut [d.i. het huwelijksinstituut] maakt een schending uit van de Belgische openbare orde”*, geeft hij dan ook onmiskenbaar aan dat de toepassing van het buitenlands recht (dat in principe toepasselijk is volgens artikel 27 van het WIPR) wordt geweigerd wegens onverenigbaarheid met de openbare orde.

Uit de verdere vermelding *“dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;”* en *“dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde;”* blijkt dat de gemachtigde, zoals voorzien in artikel 21, derde lid, van de vreemdelingenwet, een relevante bepaling van Belgisch recht, nl. artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, heeft toegepast. De gemachtigde motiveert voorts op uitvoerige wijze waarom hij meent dat het buitenlandse huwelijk er duidelijk enkel op is gericht om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

De verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd ten aanzien van artikel 27 van het WIPR.

Waar de verzoekster nog verwijst naar 's Raads arrest nr. 172 982, merkt de Raad op dat de beslissing die ter gelegenheid van dit arrest voorlag, in tegenstelling tot de thans bestreden beslissing, geen enkel artikel van het WIPR vermeldde. Deze rechtspraak, die overigens hoe dan ook geen precedentenwerking kent, is dan ook niet relevant.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3. In een derde middel beroept de verzoekster zich op een schending van het recht van verdediging en eerlijk proces, zoals gewaarborgd door artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekster betoogt in de synthesesamenvatting als volgt:

“Aangezien er ten derde een schending is van het recht van verdediging en eerlijk proces, zoals gewaarborgd onder art. 6 EVRM en met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in casu het zorgvuldigheidsbeginsel;

De bestreden beslissing verwijst naar het advies van 19/01/2018 van het parket aangaande het onderzoek betreffende het bestaan van een schijnhuwelijk;

Verzoekster heeft van deze beslissing nooit kennis genomen, zodat zij geen verweer heeft kunnen voeren in het kader van deze beslissing;

Wanneer verzoekster zich dient te verdedigen op basis van een beslissing waarbij de afgifte van een visum wordt geweigerd, dewelke op haar beurt gemotiveerd wordt op basis van de verwijzing naar een advies, waarvan verzoekster geen kennis heeft kunnen nemen, er sprake is een manifeste schending van de rechten van verdediging;

Het advies blijkt immers primordiaal in de motivering waarom tot weigering werd overgegaan;

De administratieve overheid baseert zich namelijk uitsluitend op dit advies;

Verzoekster moet zodoende ervan uitgaan dat de inhoudelijke verwijzing naar het advies overeenstemt met de werkelijke inhoud ervan;

Uiteraard betwist verzoekster het standpunt van het Openbaar Ministerie, nu zij weldegelijk de bedoeling heeft de duurzame levensgemeenschap met haar echtgenoot verder uit te bouwen in België;

Dit wordt haar evenwel onmogelijk gemaakt door de bestreden beslissing;

Dat verzoekster, doordat zij geen kennis heeft genomen van het advies, deze niet kan aftoetsen aan haar inhoudelijke motivering;

Zodoende manifesteert zich niet alleen een schending van de rechten van verdediging, doch ook is aangetoond dat er een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel;

Er kan verzoekster geenszins worden verweten dat zij omtrent de vaststelling van het bestaan van een schijnhuwelijk geen inhoudelijk verweer voert;

Immers, de Raad beoordeelt de enkel wettigheid van de beslissing, waarbij hij zich niet in de plaats stelt van de administratieve overheid;

Het loutere feit dat verzoekster geen kennis kon nemen van het standpunt van het Openbaar Ministerie tijdens het beslissingsproces van de overheid impliceert dat haar rechten van verdediging geschonden werden en zodoende tot de onwettigheid van de beslissing dient te worden besloten;

Indien verzoekster in kennis werd gesteld van de inhoud van het advies van het Openbaar Ministerie, had zij zich er zich ten aanzien van de administratieve overheid belast met de beslissing tegen kunnen verweren;

Zij kon bijvoorbeeld duiden dat twee huwelijksdata werden meegedeeld omdat het huwelijk in twee delen werd voltrokken, de festiviteiten en de wettelijke geplogenheden, tussen dewelke een tijdspanne verliep;

Het is derhalve aannemelijk dat indien de rechten van verzoekster gewaarborgd waren geworden, dat de beslissing andersluidend zou zijn geweest;

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de rechten van verdediging in casu niet van toepassing zijn; Bovendien beroept verzoekster zich in casu de facto tevens op het hoorrecht, vermits dit een onderdeel is van het recht op verdediging alsmede in casu de praktische uitwerking van haar recht op verdediging zou zijn geweest;

Het hoorrecht heeft een ruim toepassingsgebied, aangezien de Raad van State stelt dat niemand kan getroffen worden door een ernstige maatregel, gegrond op zijn persoonlijk gedrag, van die aard om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat de betrokkene de kans heeft gehad om op nuttige wijze zijn standpunt aan de overheid ter kennis te brengen;

Raad van State nr. 67.691, 8 augustus 1997, RW1998-199, 644.

De bestreden beslissing is gegrond op het persoonlijk gedrag van verzoekster, te weten het zogenaamd tot stand hebben gebracht van een schijnhuwelijk, en is van die aard om haar belangen zwaar aan te tasten nu zij ervan weerhouden wordt met haar echtgenoot een levensgemeenschap uit te bouwen;

Er dient te worden benadrukt dat ongeacht of artikel 6 EVRM in casu toepassing vindt, waarover in de doctrine discussie rijst, de Raad van State een aantal procedurele waarborgen zoals gesteld in artikel 6 EVRM heeft gekwalificeerd als algemeen rechtsbeginsel, waaronder het recht van verdediging alsmede het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel:

"Overwegende dat op het administratiefrechtelijke vlak het recht van verdediging alleen in tuchtzaken bestaat; dat het wel zo is dat de persoon tegen wie een niet-tuchtrechtelijke, maar hem toch bezwarende maatregel overwogen wordt, de kans moet krijgen om, door een verhoor of anderszins, op nuttige wijze zijn standpunt te doen kennen."

Raad van State nr. 67.691, 8 augustus 1997, RW 1998-199, 644.

Vermits verzoekster die mogelijkheid niet werd geboden, dient tot nietigheid van de beslissing te worden besloten;"

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de Raad zich uitspreekt op basis van de synthesememorie, doch zonder dat afbreuk kan worden gedaan aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

In de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt expliciet gesteld dat *"in de synthesememorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden"* (Parl. St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie *"zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"* van dezelfde wet dat bepaalt dat *"geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn"*. Het begrip 'nieuw middel' geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet, daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesememorie voor het eerst nieuwe *"middelen"*, dit is een voor het eerst in de synthesememorie aangevoerde schending van een rechtsregel, alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen, daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke

bepaling van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een synthesesemorie neer te leggen *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*.

Concluderend kan worden vastgesteld dat de verzoekster in de synthesesemorie niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kan geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen.

In casu stelt de Raad vast dat in het inleidende verzoekschrift op duidelijke wijze slechts de schending van de rechten van verdediging en eerlijk proces, zoals gewaarborgd door artikel 6 van het EVRM, heeft aangevoerd. In het verzoekschrift wordt nergens melding gemaakt van enige schending van het hoorrecht als onderdeel dan het recht van verdediging naar nationaal recht dan wel naar Europees recht.

De Raad wijst erop dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39.652/98, *Maaouia/Frankrijk*; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409), zodat een schending van deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd. De in het inleidend verzoekschrift aangevoerde schending van *“het recht van verdediging en eerlijk proces, zoals gewaarborgd onder artikel 6 EVRM”* is derhalve onontvankelijk.

De Raad kan niet toelaten dat een middelenonderdeel, dat initieel niet ontvankelijk is, in de synthesesemorie wordt geherkwalificeerd. De synthesesemorie kan niet verhelpen aan de onontvankelijkheid van een initieel middel(enonderdeel). Op dit punt bepaalt artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet overigens op duidelijke wijze dat de Raad zich niet kan uitspreken op basis van de synthesesemorie wanneer het om de ontvankelijkheid van het middel gaat. Bovendien blijkt uit het bepaalde in de artikelen 39/60 en 39/81 van de vreemdelingenwet tevens dat het uitgesloten is dat in de synthesesemorie nieuwe middelen worden aangevoerd. Het feit dat de verzoekster in de synthesesemorie een nieuw middel aanvoert of een nieuwe wending geeft aan een in het inleidend verzoekschrift aangevoerd middel in verwijzing naar het verweer van de verwerende partij, zoals uiteengezet in de nota met opmerkingen, doet hieraan geen afbreuk. De synthesesemorie kan niet worden aangewend om eventuele leemtes van het inleidend verzoekschrift op zicht van het verweer in de nota met opmerkingen, aan te vullen. Dergelijke aanvullingen zijn niet verzoenbaar met de duidelijke bepaling van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet dat enerzijds voorziet in een samenvatting van alle aangevoerde middelen en er anderzijds uitdrukkelijk op wijst dat geen nieuwe middelen mogen worden uiteengezet in dit procedurestuk.

De voor het eerst in de synthesesemorie opgeworpen schending van het hoorrecht is dan ook laattijdig en onontvankelijk.

In zoverre de verzoekster zich nog beroept op een schending van de zorgvuldigheidsplicht en in zoverre in deze zorgvuldigheidsplicht een verplichting zou zijn vervat om de verzoekster in kennis te stellen van het advies van de procureur des Konings inzake schijnhuwelijk zodat zij hierop inhoudelijk verweer kan voeren, merkt de Raad nog op dat de verzoekster bij deze kritiek geen rechtstreeks belang kan doen gelden aangezien de Raad hoe dan ook geen rechtsmacht heeft om de bestreden beslissing te vernietigen op grond van een inhoudelijke betwisting inzake het niet-erkennen van de buitenlandse huwelijksakte.

De Raad benadrukt dat zijn rechtsmacht, overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid. De Raad kan zich niet uitspreken over de wettigheid van de eigenlijke beslissing van de gemachtigde tot weigering van de erkenning van de buitenlandse geboorteakte. Hij heeft hieromtrent geen rechtsmacht aangezien het beroep dat tegen zulke weigering door *“alle overheden”* (artikel 27, §1, eerste lid, van het WIPR) slechts openstaat bij de familierechtbank (artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR).

Nu de Raad niet vermag te oordelen of de gemachtigde, gelet onder meer op de vaststellingen in het advies van de procureur des Konings, terecht heeft beslist om verzoeksters buitenlandse huwelijksakte

niet te erkennen, is de Raad evenmin in de mogelijkheid om te oordelen of de elementen die de verzoekster thans naar voor brengt zouden kunnen leiden tot een andersluidende beslissing, met name het wel erkennen van de buitenlandse huwelijksakte. Bij gebrek aan rechtsmacht ter zake, kan de Raad evenmin ingaan op het inhoudelijke verweer inzake de vaststelling van het schijnhuwelijk en de betwisting dat zij wel degelijk de bedoeling heeft om een duurzame levensgemeenschap verder uit te bouwen met haar echtgenoot. De Raad is niet bevoegd voor deze inhoudelijk betwisting omtrent de beslissing tot niet-erkenning van de huwelijksakte.

Het derde middel kan bijgevolg niet tot de nietigverklaring leiden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE